

Дори само първите бегли впечатления му бяха достатъчни, за да установи, че това бяха хора от съвсем различна категория от тази на инспектора и дори на сержанта с неговия канибалски вид. Двама от тях изглеждаха внушително, въпреки че отстъпваха по ръст и тегло на сержанта. Носовете им не бяха счупени, по лицата им нямаше видими белези и цялостният им облик изобщо не изглеждаше страховито, но въпреки това те излъчваха истинска несломима непреклонност, характерна за хората, за които някак си нямаше кой знае каква разлика дали прекрачват пън или труп. По време на пътешествията си Мазур вече се бе натъквал на такива хора и знаеше, че те са спокойни и целеустремени душегубци. А третият... Третият също не им отстъпваше. Просто на носа му се мъдреха очила с тънка златна рамка и в първия момент това повлия на оценката му. Но когато се вгледа, Мазур се прости с всякакви съмнения, че и тази змия е от същото кълбо. Просто беше малко по-късоглед и толкова. В крайна сметка, ако човек носеше очила, това все още не означаваше, че е добър. Достатъчно е да си спомним, че пенсне са носили и доктор Чехов, и Хайнрих Химлер...

– Ето, че и нашият скъп Джони дойде! – обяви радостно единият от първите двама мъже. – Седни, Джони, там има една чиста чаша, налей си колкото искаш...

Мазур изпълни прецизно инструкцията и от възпитание пусна в чашата две бучки лед от купичката, която стоеше наблизко. След това се вгледа още по-внимателно и тутакси установи, че и тримата носеха под леките си сака сериозни пушкала, чийто калибър изобщо не беше дамски.

– Нека да се запознаем, Джони – все така непринудено и весело продължи непознатият мъж. – Това е Ричард – той посочи с глава към субекта със златните очила. – Това е Фил, а аз съм Сани. Настани се удобно и си пийни уиски. Ние не сме жадни. Лоша работа, Джони! Значи ти си сексуално невъздържан, така ли? Малко ти бяха момичетата в „Пиратското пристанище“, ами нападна и

едно чисто и почтено слънчице и то в дома му, тръшнало си го най-безсрамно, изпокъсал си дрехите му и си изпогрошил мебелите...

– Това с мебелите не е ли малко прекалено? – повдигна вежда Мазур.

– Добре де, прекалено е – кимна сговорчиво Сани. – Но всичко останало си е така, нали? Момичето се дави в сълзи и е готово да напише жалба срещу теб, има две куки, които пък са готови да те тикнат зад решетките, а в перспектива те очаква доста сериозна присъда или поне два месеца тежки проблеми в килията... Струва ми се разбираш, че всичко това е доста гадно, нали така? И напълно зачерква житейските ти планове, не мислиш ли? Тъй като ти би трябвало да цамбуркаш из морето и да търсиш корабчето си, пък току-виж си го намерил... Защо мълчиш?

– Слушам ви – отвърна кратко Мазур.

– Че какво има да слушаш? И без това вече ти представих цялата скапана ситуация като по ноти... Сега е ред да говориш ти.

– За какво?

– Ами поне кажи какво мислиш за всичко това. Само че горещо те моля да го направиш, без да погържаш. Изобщо не ме интересува как оценяваш ситуацията, понеже и на децата е ясно, че можеш само да я псуваш. На мен, Джони, ми е много по-интересно какво мислиш за случилото се...

– Че какво има да му мисля? – отвърна му в същия дух Мазур. – Не се вбесявайте, ако думите ми не ви харесат, но кой знае защо у мен се създаде твърдото убеждение, че не ми заложиха този хитър капан и не ме стиснаха за гушата, за да ме тикнат в затвора...

– Умен човек си ти – каза почти трогнато Фил. – Нали, Ричард?

Мъжът със златните очила лекичко се подсмихна:

– Така е. Младежът не е глупав. Пести време и на нас,

и на себе си. Имате ли някакви предположения, Джони? За желанията, които ще изложим пред вас?

Освен версията за нечие неизвестно разузнаване, което го е спипало, у Мазур вече се бе породила още една догадка. И той без да се колебае каза:

– Отново моля за извинение, но вие споменахте испанския кораб, който търсим. Златния галеон. И естествено, у мен моментално възникнаха някои подозрения...

– Че искаме да ни включите в тази работа ли?

– Знае ли човек... – каза Мазур. – Какво ли не вършат хората, за да се докопат до златото. И май че нямам никакви други предположения, пък ако ще да пукна. Това е първото, което ми хрумна...

– Джони, Джони... – проточи с лек укор Ричард. – Кой би допуснал, че играем толкова на дребно...

– Ние не сме дребнави хора, тикво – каза Сани и се подсмихна. – Всички тези ваши забавления със златните галеони са за скаутите и холивудските сценаристи. Нещо не ми се вярва, че момче като теб или като мен може да извади от дъното бъчва със злато...

– Случвало се е – каза Мазур. – Има такива примери.

– Все едно – смръщи се Сани. – В това има нещо не-сериозно, във всички тези съкровища. Никога не съм разбирал как хората могат да си губят времето с такива неща. Това е като игра на карти, в която нямаш нито едно асо... Както и да е, да говорим делово. Нямаме нужда от твоето злато, бъди сигурен в това. Първо, защото не се знае дали то изобщо съществува. И второ, ние си имаме наша работа... Абе, няма защо да въртим и да сучем като провинциалист пред новоорлеанска курва. Трябва ни гмуркач, Джони. Аквалангист. И ти сигурно разбиращ от тая работа...

– А защо ви е аквалангист?

– За да извади нещо – каза Ричард с изключително сериозна физиономия, както прозвуча и гласът му. – Ние... Можеш да ни смяташ за търговци, Джони. Още повече,

че това по принцип напълно съответства на истината. По силата... на някои обстоятелства стоката се оказва на дъното на морето. И се намира доста дълбоко, за да може човек просто да се гмурне и да я извади. На тридесет и четири метра е. В никакъв случай не са повече. Това не е трудна задача за един опитен аквалангист. Става дума само за една опаковка. От вас не се иска чак толкова много. Мястото се знае със сигурност и ще трябва да се претърсят не повече от сто на сто метра. Ще намерите стоката, ще я закачите за въжето, ние ще я изтеглим на катера и ще се разделим, всеки ще си иде, кой откъдето е.

– А защо просто не наемете водолаз? – сви рамене Мазур. – В града има страшно много такива хора...

– Момче... – каза Сани и се смръщи. – Не приличаш на глупак, защо се правиш на луд?

– Наистина, Сани е абсолютно прав – каза Ричард. – Вие не сте глупаво момче, Джони, видели сте доста свят и знаете, че навсякъде е пълно с някакви проблеми... Тъй че какъв смисъл има да се правите на луд? Според вас приличаме ли на търговци на котешки храни?

– Не много – призна Мазур.

– Ето, нали виждате... Но има търговци, които по силата на професията си не се стремят към широка популярност. Ние сме точно от тях. Трябва ли да ви обяснявам дума по дума?

– Няма нужда – каза Мазур. – Има неща, за които е прието джентълменски да се мълчи...

– Ето че отново се държите като умен човек... Нещата стоят точно така, Джони. На дъното лежи един товар, който ни е крайно необходим. Имахме си наш аквалангист, но за огромно наше прискърбие с него се случи нещастие. А да търсим друг, който да е толкова опитен и да е толкова доверено лице... – той се смръщи. – Не разполагаме с толкова време. Нямаме представа, Джони, с колко малко време разполагаме. И затова решихме да ви поканим. – В гласа му прозвучаха метални нотки. – Не се

подвеждайте от думата „поканим“. Има покани, на които просто е невъзможно да откажеш, и този случай е точно такъв. Няма нито време, нито смисъл да ви ухаждаме дълго, досадно и многословно... Или ще приемете нашето предложение, или онези двамата – и той посочи небрежно към вратата, – ще ви замъкнат в участъка и ще форсират съдебната процедура с пълна сила. Или – или. Струва ми се, че вие сте доста умен младеж. От едната страна са се задали продължителни неприятности, а от другата страна стои свободата и вашият бленуван галеон. Наистина ли се налага да мислите дълго? Или ви прилича на хора, които просто плашат гаргите?

– Не много – каза Мазур.

– Ето, нали виждате. Ние винаги изпълняваме онова, което сме обещали, без значение за какво става дума... Е, какво ще кажете?

Мазур протакаше, макар дълбоко в душата си много добре да осъзнаваше, че това е абсолютно порочна тактика, която не е в състояние да му донесе никаква полза. В началото хранеше надежда, че ситуацията ще се промени по някакъв магичен начин – да речем, на всички врати и прозорци ще се появят строгите кубинци с насочени дула и бодри бойни възгласи. Но времето минаваше, а спасителите не идваха...

– Имам чувството, че ще трябва да се съглася... – каза той в крайна сметка.

– Много правилно чувство имаш, момче! – захили се Сани. – Улучи право в целта!

– Тридесет-четиридесет метра.. – продължи той. – Между тридесет и четиридесет метра има принципна разлика, разбирате ли. Ами ако дълбочината е цели сто метра?

– Най-много да е четиридесет – отвърна сериозно Ричард. – Там имаше хора, които премериха дълбочината, пуснаха... как се казваше това?

– Лот ли?

– Точно така. Това беше. Те са много отговорни хора и прекрасно знаят, че нямат право да сгрешат с повече от един метър. И щом са докладвали, че дълбочината е максимум четиридесет метра, значи е така.

– Е, това не е най-трудната задача на света...

– Вярно е.

– Ще трябва да се отбия вкъщи, за да си взема акваланга...

Ричард се смръщи:

– Джони... Нали се разбрахме да не се правите на луд. Никъде няма да се отбивате. Оттук ще тръгнем директно към морето.

– Ама веднага ли?

– А защо трябва да чакаме? Още дори не е станало обед, а ще бъдем там най-много след два часа... Ние имаме акваланг.

– Какъв е?

Ричард извади от горния джоб на самото си едно листче, разгърна го, погледна в него, свъси се и размърда устни. И без да прочете нищо на глас, подаде листчето на Мазур:

– Погледнете сам, Джони. Не съм специалист в тази област, а пък вие разбирате от това, сигурен съм.

– Не е зле... – каза Мазур.

– Върши ли ви работа?

– Това е хубаво оборудване – каза Мазур. – Италианско е, не е най-последният модел, но в никакъв случай не е остаряло. Поддържан ли е добре?

– Чисто нов е. Нашият човек успя само да го изпробва, преди да... му се случи нещастieto. И го характеризира горе-долу със същите думи, с които го определихте и вие. Както виждате, не се скъпим за оборудването. Създадени са ви прекрасни условия – катерът е наш, аквалангът е наш и не е лош, а сигурността ще ви осигурят Сани и Фил. Можете да ми повярвате, че те се справят с това много добре.

– Вярвам ви – каза Мазур, хвърляйки поглед към споменатите господа. – Само че...

– Какво има? – повдигна вежда Ричард. – Мисля, че вече се споразумяхме за всичко, нали така?

„Това вече се е случвало веднъж” – помисли си Мазур. Много далеч оттук, фактически от другата страна на земното кълбо. И горе-долу по същия начин, с тази разлика, че прекрасната Мей Лан не държеше нож до гърлото му, когато го ангажира в пълна тайна да намери нещо на морското дъно. А след това, в знак на благодарност за труда му, най-сериозно се канеше да го изпрати на майната му, като го заколи...

Той не обичаше да си спомня за отдавна минали неща. Не само че не се радваше на спомените си, но изобщо не искаше да си спомня. Обаче пред очите му неволно изплува палубата на мъничкото корабче, нощното небе, хубавицата, която се хвърли в атака, опасна като гърмяща змия, и откосът от автомата на Лаврик, който отведнъж сложи всичко на мястото му...

– Има още някои подробности – каза Мазур. – По принцип, когато наемат някого на работа, която при това не е от най-простите, би трябвало да му плащат.

Двамата каяци направо избухнаха в кикот. И дори Ричард благоволи лекичко да усмихне.

– Чу ли бе, Фил? – кресна Сани и сръга колегата си с лакът в ребрата. – На всичкото отгоре той иска да измъкне пари от нас! Ей, момче, страшно си нагъл, да знаеш!

– Мисля, че случаят не е подходящ да искате и парично възнаграждение – каза студено Ричард. – И без това ви плащаме доста щедро...

– Как ми плащате?

– Ще ви оставим жив и дори нещо повече – ще ви оставим на мира – обясни му спокойно Ричард с все същата лека усмивка. – А ако смятате, че това е малко, извинете, но вие наистина сте страшно нагъл. Подаряваме ви живота, свободата, ликвидирането на проблемите ви и

възможността да си вършите работата... Това е царско възнаграждение. Не съм ли прав?

– Прав сте – изломоти Мазур.

– Тогава за какво става дума?

– А какво ви пречи след това да ме очистите?

– О, боже мой... – въздъхна малко театрално Ричард.

– Имам чувството, че сте гледали треторазредни евтини филми. Джони, в живота ние сме малко по-различни, отколкото във филмите. Няма смисъл да ви убиваме. Това не е рационално. Защото вашите приятели със сигурност ще започнат да ви търсят...

– И не само моите приятели – каза Мазур. – Знаете ли, трябва чистосърдечно да ви призная, че аз изобщо не съм самотен търсач на съкровища. Имам приятели, които не са сред най-бедните и най-безсилните хора на света и, ако трябва да се изразя прилично, работя за един синдикат...

– Имах такива подозрения – кимна Ричард абсолютно безстрастно. – Някои наблюдения дават основания да се смята, че нещата стоят точно така. Защото в някои отношения вие напълно се различавате от обичайните единици, които събират компания от ортаци по пристанището. Не мога да ви формулирам по-ясно впечатленията си, защото всичко това се основава на интуиция и на усет, но точно те никога не са ме подвеждали... Ами да, това е логично. Някакъв синдикат... – Той се усмихна ледено и пестеливо. – Но в момента вие сте насаме с мен, Джони. И ако се случи нещо, вашият неизвестен синдикат в най-добрия случай ще се опита да си разчисти сметките, но това вече няма да ви вълнува, както и всичко останало, което се случва на тази земя... Вече ще ви е все едно. Така че е по-добре да се съгласите. Повтарям ви, че нямам намерение да ви убивам. Това изобщо не е рационално. Дори ще ви кажа още нещо – ако всичко мине добре, не е изключено да ви направя предложение за постоянно сътрудничество. В близко бъдеще. Имам нужда от

добри гмуркачи. А на този етап вашият галеон не е нищо повече от един призрак...

– Прекрасно – каза Мазур. – Значи в бъдеще отново ще правим такива пазарлъци, така ли?

– Ако всичко мине добре, мисля, че в бъдеще ще пренесем отношенията си на друга плоскост. И тогава ще можем да говорим за парично възнаграждение. Но първо ще трябва да се докажете. Трябва да се убедим, че си струва да ви плащаме. Е, Джони? Не се правете на интересен. Играя с вас абсолютно честно. Замислете се и ще видите, че ако имах намерение да ви убия веднага, след като приключите с работата, щях да се държа съвсем различно. Щях да ви обещава куп пари и благини в живота, та да се прехласнете и да ми повярвате... Но няма нищо такова. Аз играя честно и веднага казвам нещата такива, каквито са. Извадете стоката и ще ви оставя на мира, а колкото до бъдещето, ще видим...

– Абе така е, ама...

– Какво има още?

Мазур го погледна в очите, хилейки се цинично:

– Аз съм подозрителен човек, разбирате ли. Имам тежко детство, сложна биография, безпаричие, скиталчества, печална съдба на чужденец емигрант... След всичко това волно-неволю ставаш подозрителен. Ами ако вие не сте от някоя почтена търговска кантора – той иронично натърти на последните две думи, – а сте от полицията или от нещо по-лошо и сте замислили някаква ужасна провокация срещу мен?

– Сериозно ли говорите?

– Налага ми се да обмисля всички варианти.

– Виж го ти! И на това отгоре капризничи... – избоботи Сани и енергично се изправи в целия си гигантски ръст, стиснал грамадните си юмруци. – Ей сега простичко и ясно ще ти обясня всичко...

– Сани!

Великанът тутакси се кротна и с огромно съжаление

разтвори юмруците си.

– Нали разбираш, че един аквалангист с травми не чини пукната пара? – каза най-спокойно Ричард. – Джони, вие ме озадачавате... Наистина ли мислите така? Да, явно наистина мислите така...

В течение на няколко секунди погледът му зад стъклата на не чак толкова силните очила объркано играеше, но накрая се проясни и втвърди като на волеви човек, който е взел окончателно решение. Мазур за всеки случай се стегна, готов за неприятности. Вече знаеше кого ще тръшне пръв и кого – втори...

Ричард стана, отиде до вратата, откряна я и тихичко каза нещо. Инспектор Периш влезе като олицетворение на меланхолията и безразличието.

– Ще ви помоля за нещо съвсем дребно, любезни Периш – каза Ричард. – Погледнете това...

Той прегърна инспектора през рамото, насочвайки го към старинния бюфет в ъгъла на стаята и... най-неочаквано с неподозирана пъргавина го ритна с носа на лъснатата си обувка под коляното, подкосвайки краката му, а с дясната си ръка хвана падащото тяло за гърлото и рязко изви главата му...

Мазур не помръдна, както и двамата каяци, които напрегнато и зорко го следяха. Инспектор Периш лежеше неподвижно на пода, с нелепо извърнатата настрани глава. Ричард явно заслужаваше да се отнасят много сериозно към него. Защото човек, който владееше блестящо такива прийоми, беше крайно опасен. За да счупиш за миг врата на някого, трябва да притежаваш умения, да имаш доста голям опит и да тренираш редовно...

Във възцарилата се мъртвешка тишина Ричард бавно се върна на мястото си все така елегантен и невъзмутим с непокътната прическа и с абсолютно изряден костюм...

– Това е положението, Джони – каза безизразно той. – Този аргумент убедителен ли е? За каква полицейска провокация говорите, по дяволите? Вие не сте чуждес-

транен министър, нито дипломат, нито резидент на нечие разузнаване, че да очистя един съвсем истински инспектор заради някаква си провокация... Нали така?

– Така е – промърмори Мазур.

– Правилно – усмихна се непринудено Ричард. – А това се нарича „да убиеш с един изстрел два заека“. Покойният – да се смили господ над душата му – беше слабо звено във веригата. У него, разбирате ли, се появили някакви вътрешни колебания. Чувстваше се зле в ролята на продажен полицаи и започна да се измъчва, да тъжи и да хленчи на глас... В такива случаи трябва колкото се може по-бързо да се вземат енергични мерки, защото разколебаните продажници са непредсказуеми... А и освен това! Ако вие продължите да капризничите като селско девойче на сеновала, заедно с опита за развърщаване на почтената девойка най-спокойно могат да ви припишат и убийството на инспектора. Заварил ви е на местопрестъплението, а в паниката си вие съответно сте го... Има една камара свидетели, като се почне от колежата му, който е човек със съвсем друга нагласа и в когото аз съм напълно сигурен, и се стигне до мис Наталия... Край на шегичките, Джони. Бъдете така добър да ни кажете веднага какво е решението ви.

– Е, аз не съм идиот... – измърмори Мазур.

– Това абсолютно и окончателно „да“ ли означава? – уточни педантично Ричард.

– Аха – рече Мазур. – Нямам къде да се дяна...

– Е, не се разстройвайте така – потупа го по рамото Ричард с видимо облекчение. – Нали ви дадох честната си дума, че няма да ви се случи нищо лошо. Дори точно обратното – ще се запознаете със справедливи делови хора, а в резултат на това при благоприятно развитие на нещата можете да имате само полза... Сани, тръгнете веднага.

– Да вървим, ортак. – Каякът се ухили и потупа Мазур по рамото. – Катерът чака на пристанището и рие с копито...

Мазур излезе в коридора, притиснат от двамата ка-яци. Те завиха наляво и слязоха по една тясна скърцаща стълбичка в голям гараж, където по средата беше спрял тъмносин микробус „Форд“ със затъмнени стъкла. Фил отвори страничната врата пред Мазур. Той въздъхна и се качи вътре.

Там наистина се мъдреше въпросният италиански акваланг заедно с всички останали принадлежности. Беше чисто нов. И ако се съдеше по манометрите, кислородните му бутилки бяха заредени догоре.

Фил затвори вратата и се настани до него. Моторът изрева, Сани изчака, докато автоматичната врата на гаража се отвори, излезе на тихата уличка и натисна рязко газта. Мазур успя да зърне един смугъл мъж, който се бе облегнал на уличната лампа точно срещу входа на къщата, но нямаше никаква представа дали това беше неговият ангел-хранител или просто някакъв обикновен градски безделник. При всички случаи този човек не би могъл да види кой седи зад затъмнените стъкла на микробу-са. Ама че ситуация, мамка му мръсна...

– Не се притеснявай – каза Фил и в гласа му дори прозвуча известна съпричастност. – Ако не ни лъжат и играят в един отбор с нас, ние не сме лоши момчета. Когато някой се държи добре с нас, ние също се държим добре с него и обратното... Кураж, Австралия! Ако всичко е наред... Ех че хубаво ще стане! Имаш една бутилка лично от мен!